

'Working giri'

No és Melanie Griffith, però també té armes de dona. No té vocació d'estrella, però triomfa en la vida sense haver-ho decidit mai. Només vol ser una bona professional, però és rigorosament ambiciosa. És de Mataró, té 32 anys. Això és l'altre *xip* de Sílvia Coppulo.

Ets tan múrria com aparentes?

—No sé si ho aparento..., ja em deien que era múrria, quan era petita. Jo no puc fer una cara diferent del que sóc, per això a la televisió ensenyo coses que formen part de mi.

—I segurament per això i pel lloc on ets, molta gent s'enamora de tu.

—¿Saps qui m'envia cartes entranyables? Doncs, senyors i senyores de setanta i vuitanta anys. Tampoc me n'envien a sacs, però són amables i cordials. Tret d'això, si algú se m'ha enamorat, no en tinc cap referència, però no ho crec.

—Segur que sí.

—No, home, no.

—¿T'han regalat alguna rosa per Sant Jordi?

—¿Cinc roses! Tots els senyors de l'equip de redacció, ens van portar una rosa a totes les noies.

—¿Totes cinc de l'empresa?

—Aquesta sí que és una bona pregunta. Deixem-ho així.

—¿Què hi ha darrere la finestra per on surts, de La vida en un xip?

—Concretament, la meua responsabilitat és la que té relació amb els convidats que hi ha a la taula, sobretot, els que hi intervenen, diríem, des del punt de vista conceptual, teòric, i que són els que hi ha a l'esquerra de la taula. Jo hi parlo i finalment faig que siguin al programa. Amb això no vull pas dir que jo ho decideixi tot; la darrera paraula, la té el Puyal.

—¿Els convidats són reticents a l'hora d'acudir al programa o ho fan sense gaires problemes?

—Doncs un programa amb l'audiència del *Xip*, és un avantatge i un inconvenient. Probablement, per a un cantant que acaba de traure un disc és fantàstic, però per a segons quin intel·lectual, que sap que té al davant un centenar de persones que poden discutir el que ha dit des d'una suposada càtedra, doncs, no li és tan agradable i segurament que prefereix un debat on això no passi. I el mateix passa amb els polítics, però en el fons estem bastant de sort i de mica en mica estan més disposats a defensar les seves posicions públicament. Però no és fàcil, perquè hi ha a qui empipa molt haver-se de barrejar, com si deguéssim, gairebé físicament, amb persones que no tenen la seva preparació intel·lectual. És una mena de mania que encara hi ha gent que té.

—¿I el *Xip* és el màxim d'equilibrat possible?

—Sí, però això no vol dir que hàgim de fer un programa exhaustiu, perquè, si no, a la taula hi hauria 25 persones. Però sí que hi hagi posicions diverses i a partir d'aquí es pot aprofundir més i surten coses que d'altra manera no sortirien.

—¿Llavors, al programa sobre els Jocs Olímpics, per què no hi van convidar el Comitè Olímpic Català?

—Hi va haver gent del públic que en va parlar, però nosaltres no volíem discutir qui ha d'organitzar els Jocs Olímpics, que és un altre debat, sinó què en faran els organitzadors.

—¿Com s'hi treballa, amb Joaquim M. Puyal?

—És una persona molt exi-

gent i comença sent-ho amb ell mateix. A la pràctica, quan treballes amb ell, t'adones que aquesta exigència té una raó de ser, perquè acaba donant més bon resultat que una manera de treballar més relaxada, allò de "qui dia passa any empeny". I a mi m'agrada que sigui exigent, perquè em fa una sensació de rigorositat i seriositat.

—¿T'agrada la roba que t'assignen al programa?

—No me l'assignen, l'escullo jo. ¿Saps què? A la televisió has d'anar vestida de televisió, arreglada, perquè l'audiència es mereix un respecte. I sí, m'hi sento còmoda.

—¿És més agrada la feina a la ràdio o a la televisió?

—Per descomptat, la televisió, perquè la mira un percentatge de gent més elevat. Qualitativament, la relació que estableixes amb l'oient de ràdio és més íntima. L'espectador de televisió té massa informació —la roba que dus, el pentinat, les arracades...— que pot destorbar i que pot fer variar la relació. Hi ha molta gent que em diu: "Et vaig veure l'altre dia i duies unes arracades molt boniques...", però en el fons m'agradaria que em diguessin: "Allò que vas dir estava molt bé". I això és més difícil que ho diguin els espectadors. Per tant, m'agrada més la relació que s'estableix amb els oïdors, és químicament més pura, però la televisió és una mena de monstre fantàstic; té tots dos components: de monstruositat i de cosa genial. A més, et fixes impunement als menjadors i això té una força bestial. Però pregunto, ¿per què he de posar una disjuntiva en-

tre ràdio i televisió? Hi poso una copulativa, que és el meu cognom i que és una "i".

—¿Quin esforç representa, per tipus i horari, el programa de Catalunya Ràdio?

—Mira, a mi em van fer el següent encàrrec: un programa cultural, que no fos ni de divulgació ni elitista, perquè si davant la cultura s'ha de tenir molt de respecte, tampoc no calen reverències que la col·loquin en un dintell més alt, que la fa inaccessible i deixa l'oient en una situació d'inferioritat. L'esforç és aconseguir que l'oient se senti còmode, s'identifiqui amb mi, i per això has de partir gairebé de zero.

—¿Què fas quan no treballes?

—Llegeixo, vaig al cinema, al teatre..., a algun concert, però menys. Veig les notícies, passejo, bado i si tinc una estona prenc el sol, perquè les maquilladores no diguin que estic molt pàl·lida.

—¿Quina cara vas fer quan vas saber que havien detingut el Bernardino Ballester després del *Xip* sobre les presons?

—No ho vam veure. Va ser una sorpresa, perquè, normalment, als convidats, no els detenen. Això t'obre molts interrogants: ¿per què un noi que presumptament ha robat en una joieria ve, 48 hores després, a un programa en directe a la televisió? ¿Quina reflexió ha fet ell en aquestes 48 hores? T'obre el dubte: ¿És només un delinqüent que ha encanonat algú en una joieria? I quan veus on viu, penses: "És molt difícil, en aquestes condicions, no dedicar-te a atracar bancs o joieries..."

Sílvia Coppulo.

J.M. MONTANER

—¿T'agrada la bona cuina?

—Sí, però no corro. Sobre tot, m'agrada el ritual que porta. M'agrada un sopar tranquil, en un restaurant amb estovalles de roba —millor de fil i de color crema pàl·lid—, sense soroll i amb una atmosfera agradable. Tot acompanyat d'un sopar poc quantiós, bo, i d'un vi que estigui bé.

—¿T'ha tractat bé la vida com a dona?

—És una relació a dues bandes, tot depèn de com tu tractes la vida. Tinc la sensació que em van sortint les coses bé, però no d'una manera gratuïta, com de regal. No hi ha res fàcil; tot costa.

—¿Què vols ser quan seràs gran?

—Jo crec que ja sóc gran.

Joan Marí

Plou i fa sol i ella no es despentina

Quinze anys a la ràdio: Ràdio Mataró, Ràdio Maresme, Ràdio 80 i Catalunya Ràdio —des del 2 d'abril del 1984, primer dia d'emissió, fins avui, que fa el programa *Cultural*.

Fa dos anys, Joaquim M. Puyal la va fitxar per a *La vida en un xip*. Volia que la base de dades entrés a les cases com una ratxa d'aire fresc. I ho ha aconseguit.

Als setze anys comença a estudiar psicologia, que li ha servit “per a tenir una idea més global de les coses que poden fer moure les persones a obrar d'una determinada manera”. Quan va acabar la carrera ja en feia tres que es

dedicava al periodisme.

Abans de començar l'entrevista, va i ve pel bar de TV3 com una exhalació. Menuda com una bufada, s'asseu amb una riella encisadora que li torna tebis els ulls. Uns ulls ametllats, gairebé verd oliva, lleugerament amarronats i coronats per unes llargues pestanyes. ¡I Venècia sense ella! Mentre parla dibuixa formes geomètriques en un quadern del 57 congrés del PEN Club.

Li encanta tant la feina com parlar-ne. I riu i gesticula molt. Li surt el sol a la cara. Però s'incomoda davant els interrogants de tipus personal i es posa a la defensiva. Per

un moment la pluja li enduix el rictus. És un animal assetjat i et fa sentir inquisidor, inoportú.

Així i tot, confessa que troba horrorós cuinar cada dia. Que en el primer que es fixa d'una persona és en la mirada. Que es posa colònia Y d'Yves Saint-Laurent. Que li agraden els filets bastant crus amb salsa de roquefort, els fumats i les maduixes.

A aquesta noia-escorpi del Maresme —“molt constant, apassionada i amb geni”— que, climatologia a banda, no es despentina, ben segur que li han fet més d'un poema.

J. M.